

fején átfutott, hogy na hiszen, jó kis helyre költözött, egy örülttől vették meg a lakást, aki tessék, már vissza is jár. Azért kinyitotta az ablakot, és csendesíteni próbálta az öreget. Csizmadia bácsi azonban egyáltalán nem csitult, hanem valami tűzvédelmi követelményről kezdett harsogni, azután a tűzoltók alaki megjeleléséről beszélt hosszasan. Az egyetemista kezdetben megpróbált közbevágni, azután becsukta az ablakot, de az öreg azonnal dörömbölni kezdett, meg ordítani, mint az örült, így ki kellett nyitni újra. Végül még kicsit nevetgélt is magában a fiatal tanuló, míg aztán az öreg el nem búcsúzott:

– Az egész világ egy lángtengerben ég el, meglás-sa, Csizmadia bácsi. Maga egy rendes ember, Csizmadia bácsi, isten áldja meg, jóéccakát! – azzal eltántorgott. Az egyetemista nevetve-káromkodva bújt vissza ágyába.

Ezután az éjszaka után soha többé nem látták Csizmadia bácsit a környéken. Valaki azt állította, hogy elmeógyógyintézetbe szállították, ami nem volt túl hihe-

tő, mivel az intézetet bezárták. Mások szerint nagyon jól él az új házában, fiatal felesége van, még gyerekek is született, a vén kujon, ki gondolta volna. Egy Kovács nevű volt házmaster szerint álmatlanságban szenved, éjjelente járja az utcákat, és örökké ugyanazokat a tűzoltókra vonatkozó parancsokat sorolja.

Ettől az éjjeltől fogva az egyetemista gyakran álmodta, hogy tűzoltó, és egy végtelen hosszú létrán mászik egyre magasabbra, lentről ordítanak a társai, hogy „Följebb! Följebb! Mássz még!” – közben nincsen nála locsolócső, se poroltó, és azt kiabálja, hogy hiába mászik föl, ha egyszer nincs mivel eloltania a tüzet. Látja maga alatt a házat, ami ropogva lángol, és ahogy mászik egyre magasabbra, már látja azt is, hogy az egész város ordító lángtengerben ég, és végül a létra tetejére ér, de még ez sem elég, mert lentről még tovább nyújtják, tolják őt, egyre magasabbra, és ekkor már hiába ordít, nem lehet hallani, mert a világ a horizontig lángtengerben áll, a lángnyelvek pedig üvöltve csapkodnak az égig.

SZIGETI LAJOS

Szökő évek

*Fényár mélyíti medrét,
sodródik spóra, sperma –
nyitva az édenkert még
és osztódik a sejtmag.*

*Gyümölcsfák ágaskodnak,
tarlón markot szed a szél,
jaj a fészekhagyónak,
jég-karmok közt elalél.*

*Sorsunk csillagtársulás,
takaréklángon égve,
kormoz a lélek, csupán
nagy füstje van, pernyéje.*

*Szökőév-rugaszkodás –
vonz a földmágnés-mező,
teljes napfogyatkozás
lesz majd könnyű szemfedő.*

Évközi vasárnap

*Harangszóra
lendül sok tarka szoknya
– lányok népviseletben
meghózzák pirosbetűs kedvem
– áldást és igét
tömjénfűst-felleggel;
ismerős már a példabeszéd,
mint a gőzölgő, zsíros ebéd.*

*Szabadíts meg, szerelmem,
lusta délutánok,
bukfencező kuglibabák,
dühödt kártyacsaták
hamisjátékos örömétől,
focipályák partvonalán,
kocsmái köpködősarkon álló,
sörösüveget lóbáló
kötekedők trágár körétől.*

*Jókedvre hangolna más,
csöndes kettesben mulatás,
nem duhaj körtánc-forgatag,
sokadik ráadás.*